

[Rytter.]

blive anlagt. Vil det da sige, at Attesten skal være en Rettesnor for Dommerne med Hensyn til, om der skal gives Erstatning eller ikke? Det forekommer mig utænkeligt.

Ondt gør det mig, personlig ondt, naar der siges: Vi maa huske paa, at ellers vil disse Sager optage Tiden for Sager, der er langt vigtigere. Jeg har haft med kriminelle Sager at gøre næsten hele mit Liv, fra jeg var 24—25 Aar, og for mig har det staaet saaledes, at det, der først og fremmest hastede, var, at de uskyldige fik Oprensning; men her bliver der sagt: Nej, de Sager maa staa til Side for Sager, der er vigtigere. Jeg forstaaer det ikke, og jeg vil spørge den højtærede Justitsminister, om det kan stemme med, hvad han og jeg er opdraget i, at man frikender en Mand og saa alligevel siger: Han falder ikke ind under Loven, men vi giver ham ikke Attest for at være uskyldig. Kan det være stemmende med dansk Lov og dens Grundsætninger? Jeg synes, at Sagen hører under Justitsministeren, for selv om denne Fremgangsmaade er iværksat af en anden Minister — for Resten er det ikke en anden Minister, men, saa vidt jeg har forstaaet, Frihedsraadet, der har iværksat den —, maa det være Justitsministeren, der tager Standpunkt til dette Spørgsmaal. Derfor maa jeg spørge, om ikke Justitsministeren vil sige: Nu kan det være nok, nu maa vi stoppe op, dette her gaar ikke!

Men der er endnu flere nazistiske Tilbøjeligheder, som jeg vil pege paa. Da jeg læste den Sætning, som det ærede Medlem Fru Ingeborg Hansen omtalte fra den nævnte Artikel, troede jeg ikke mine egne Øjne, men maatte læse det om igen. Mogens Fog siger her, at det er ethvert Menneskes Ret og Pligt at træde op i disse Sager, og det ærede Medlem Fru Ingeborg Hansen har jo Ret i, at saa maa ogsaa vi her have Lov til at sige vor Mening derom. Men hvad er det, der sker? Den højtærede Justitsminister og jeg har nogenlunde haft de samme Professorer, de samme Lærere ved Universitetet, vi har haft den samme retshistoriske Undervisning, og det staaer for mig saaledes, at efter Enevældens Tid har det været forbudt at paalægge Borgere, at de skulde anmelde Forbrydelser. Under Enevælden, under Diktaturet, under Nazismen er det en god Gerning, at man anmelder Forbrydere, men ved Enevældens Afskaffelse her i Landet og for Resten nogle Aar før faldt Pligten til at anmelde bort, og vi ansaa det alle for en veder-

styggelig Gerning at anmelde. Her i Landet har man ingen Pligt til at anmelde, undtagen i et eneste Tilfælde, nemlig naar man kan forhindre en stor Forbrydelses Begaaelse; naar man f. Eks. ved, at nogen paatænker Mord, har man Pligt til at angive det for at forhindre Mordet. Men er Mordet begaaet, har man ingen Pligt til at anmelde det, saaledes er Situationen. Hvad sker nu her? Der sker det, at man i denne Artikel siger, at i et folkestyret Land er det enhver Borgers Ret og Pligt at anmelde. Den højtærede Justitsminister husker vist ligesom jeg, da man nede i Tyskland indførte Anmeldelsespligten. Man turde ikke indføre den i al Almindelighed, men man indførte den inden for Nazistpartiet, saa at de, som meldte sig ind i dette Parti, havde Pligt til at anmelde Forbrydelser, som var paatænkt. Saadan var det i Tyskland; man turde ikke indføre Anmeldelsespligt i Almindelighed, man indførte den kun for dem, der meldte sig ind i Nazistpartiet. Hvad siger nu en Minister her, en Minister, som vi havde al mulig Grund til at være glade ved og hyldede for hele hans Arbejde? Han siger: Det er enhver Borgers Ret og Pligt at anmelde her. Er det virkelig Tilfældet? Er vi virkelig kommet saa langt bort fra det, som var dansk Lov og dansk Retsgrundsætning i Fortiden paa dette Omraade?

Maa jeg takke den højtærede Justitsminister for de Oplysninger, han gav om de to Tilfælde, som jeg fremdrog. De viser sig altsaa at være rigtige, men Undersøgelsen er endnu ikke til Ende, og det er der ikke noget at gøre ved. Men den højtærede Justitsminister maa alligevel ikke rigtig have forstaaet mit Spørgsmaal dengang, for det var ikke blot de to Tilfælde, det drejede sig om; det, jeg den Gang ankede over, var, at der var kommet et Cirkulære fra Frihedsbevægelsen, som greb ind paa Justitsministeriets Omraade, uden at den højtærede Justitsminister havde været med til at udstede det Cirkulære, ja uden at den højtærede Justitsminister kendte det. Nu viser det sig, at det griber ind paa Justitsministeriets Omraade, idet, som den højtærede Justitsminister sagde, ogsaa Smaaforseelser falder ind under dets Bestemmelser.

Jeg har her udviklet, hvorfor jeg har blandet mig i disse Sager. Varetagelsen af Hensynet til Udlandet tilkommer jo mange andre end mig; men Varetagelsen af Hensynet til Retsshaandhævelsen tilkommer blandt andet mig ifølge de Stillinger, jeg tidligere har haft; naar jeg har blandet mig i det, er det ogsaa sket af Hensyn til de uskyldige, og jeg haaber, Ministeren vil besvare de Spørgs-